

Školní časopis

FÉNIX

Reportáže, události, rozhovory, recenze

TÉMA

SERIÁL ROKU

KUKÁTKO

POHLED (NEJEN
MEDUSY) NA UMĚNÍ 19.
STOLETÍ

KAM DÁL

LÉKAŘSKÁ FAKULTA

INSPIREVIEW

ROZHOVOR PLNÝ
HUDBY S DANNÝM
DOROVSKÝM A VOJTOU
HYÁNKEM

TIPY NA ČTENÍ

TEN, KDO STOJÍ V
KOUTĚ

JAK JSME V REDAKCI ZKOUŠELI

BAKED OATMEAL

JE TO PRAVDA? HÁDEJTE...

DŮKAZ VELKÉ LÁSKY

PO ZLATÝCH GLÓBECH OCENŮJEME I MY

Období zimy je nejen obdobím dlouhých večerů určených pro sledování nekonečného množství seriálů, ale taky časem jejich ocenění. Za uplynulý rok jsme vybrali 3 seriály, o kterých se mluvilo úplně nejvíc a měly největší počet zhlédnutí. Řeč je o Wednesday, Rodu draka a Pánu prstenů: Prstenech moci. Díky Vaší pomoci na Instagramu jsme je zvládli ohodnotit a taky udělit cenu Zlatého Fénixe za nejlepší seriál roku 2022. Teď se ale na ně pojďme kouknout trochu podrobněji.

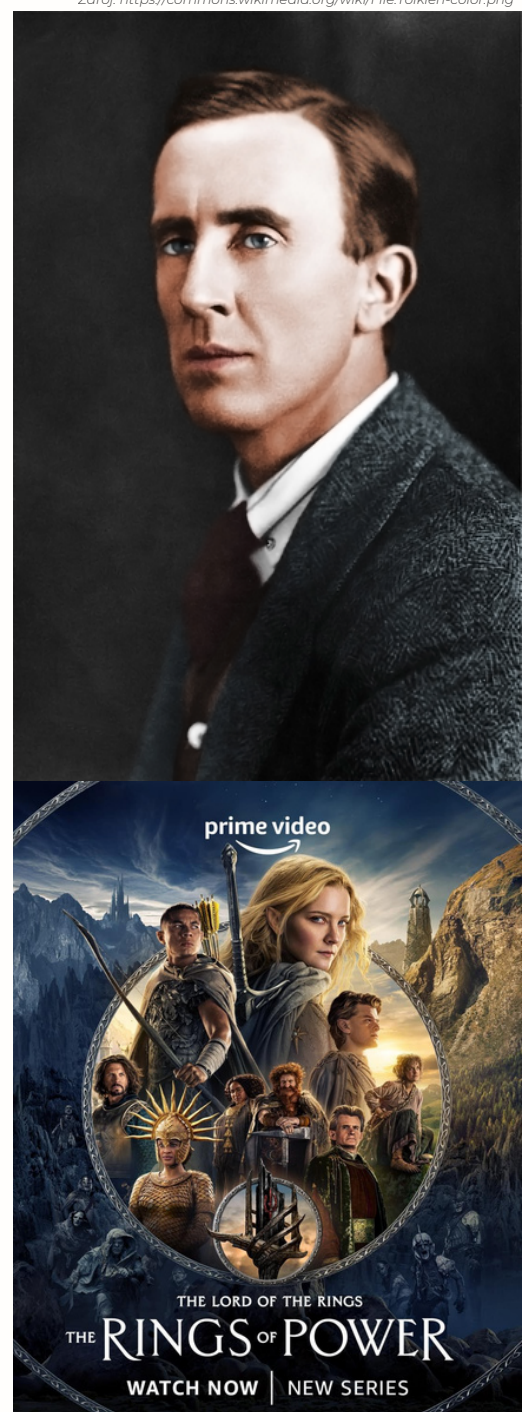
Začneme pěkně popořadě, a to tím, kde producenti našli inspiraci. Všechny seriály mají dvě společné věci – vychází z knih, jeden dokonce z komiksů, a v minulosti se již na plátně v nějaké podobě objevily. Takže si na rovinu můžeme říct, že na všechny byl vyvíjen obrovský tlak snad ze všech stran.

Nejstarší inspiraci z trojice má seriál „Pán prstenů: Prsteny moci“, který vychází z díla J. R. R. Tolkiena, autora slavných děl jako je „Pán prstenů“ či „Hobit“. Obě knihy o fiktivním světě Středozemě se dočkaly příznivého přijetí již v polovině minulého století. Díky tak velké popularitě se staly kultovní záležitostí a obě díla byla zfilmována. O genialitě těchto adaptací z počátku století vypovídá 11 Oscarů, které získal poslední díl.

O téměř 68 let od původního vydání knihy se dostáváme do srpna roku 2022, kdy Amazon vydal americký fantasy seriál „Pán prstenů: Prsteny moci“. Celý příběh se odehrává ve Druhém věku Středozemě, tisíce let před událostmi „Hobita“ a „Pána prstenů“. Z právních důvodů se nejedná o přímé pokračování filmových trilogií „Pán prstenů“ a „Hobit“, produkce měla ale v úmyslu tyto filmy připomínat podobnou výpravou a mladšími verzemi postav.

Věděli jste, že to je nejdražší seriál, který kdy vznikl? Celkově za první sérii studio zaplatilo přes 750 milionů dolarů, z čehož bylo 250 milionů použito na zakoupení autorských práv.

Zdroj: <https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Tolkien-color.png>

Zdroj: <https://www.csfd.cz/film/609925-pan-prstenu-prsteny-moci/prehled/>

Charles Addams se narodil 7. ledna 1912. Že vám jméno nic neříká? Nevadí! Tento muž byl autorem komiksů proslulý svým černým humorem. Právě on vdechl život slavné rodině Addamsových. Inspiraci nasbíral ve svém životě, například Morticia je inspirovaná jeho manželkami a rodinné sídlo domem na Elm Street, na Dudley Avenue a taky Univerzitou v Pensylvánii, kde sám studoval.

Úplně první komiks s Addamsovými byl publikován v novinách The New Yorker roku 1938. Od té doby se tam objevovali až do jeho smrti. Addams se tak stal pravidelným ilustrátorem a nakreslil pro tohle vydavatelství přes 1300 komiksů. Z toho víc než 58 obsahovalo právě tuto výstřední rodinu. Rok 1964 pak přinesl stejnojmenný televizní seriál. Jeho velká popularita přinesla producentům nápad, že by z Addamsovi rodiny byl skvělý film. A tak vznikly nám všem známé adaptace. První díl je již z roku 1991, druhý z roku 1993 a třetí z roku 1998. O 21 let později, tedy roku 2019, vznikly v režii Tima Burtona dva animované filmy.

Dnešní podobu Addamsovy rodiny můžeme vidět v seriálu „Wednesday“ na Netflixu. Hlavní hrdinku, samotnou Wednesday Addamsovou, hraje mladá a talentovaná herečka Jenna Ortega. Wednesday, studentka Nevermore Academy, se snaží přijít na kloub tajemství, které zahrnuje vraždy a 25 let starou záhadu, do které je zapojena i její rodina. V seriálu můžete narazit také na Věc, strýčka Festeru a mnoho dalších dnes již legendárních postav.

Věděli jste, že herečka Christina Ricci, která hraje v seriálu profesorku Thornhill, hrála jako malá Wednesday ve filmových adaptacích?

Úplně nejmladším autorem je George R. R. Martin, který přišel s předlohou pro seriál „Rod draka“. Je taky držitelem spisovatelských cen Hugo a Nebula, ceny Brama Stokera či World Fantasy Award a byl označen za „amerického Tolkiena“. Čtenářům je ale známý především jako autor své nejslavnější knižní série „Píseň ledu a ohně“ – „Hra o trůny“, jejíž první díl vychází roku 2000.

V současné době se jedná o pentalogii, ale nebudte na omylu, není dokončená a naplánované jsou ještě další dva díly. Roku 2007 si na tyto knihy odkoupila práva stanice HBO a společně s Martinem (který se mimochodem silně angažoval v produkčním týmu) se začal natáčet seriál s názvem „Hra o trůny“. První série byla dokonce nominována na 13 ocenění Emmy a 2 sošky následně opravdu získala. Filmaři se rozhodli seriál ukončit, i přestože knižní předloha není celá, a proto byl roku 2019 celý seriál završen 8 sériemi a 73 epizodami.

O tři roky později se na stanici HBO objevil námi probíraný seriál „Rod draka“. Ten vychází z knihy „Oheň a krev“ a jedná se o „prequel“ k sérii „Píseň ledu a ohně“. Celý děj je zasazen 200 let před událostmi z „Hry o trůny“. Příběh začíná u legendárního Aegona Dobývatele a pokračuje přes generace Targaryenů bojujících o tento neblaze proslulý symbol až po občanskou válku, která jejich dynastii téměř zničila. Můžete se tak těšit na seriál plný draků, bojů, ale i intrik a manipulací.

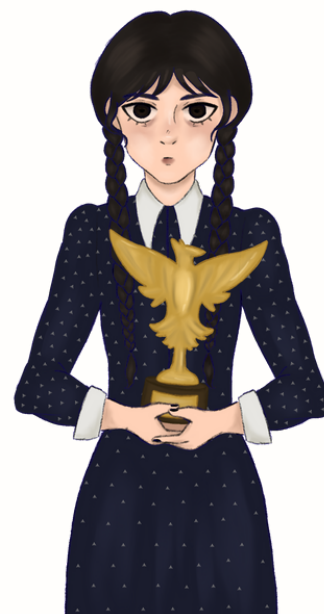

Zdroj: <https://m.imdb.com/title/tt1198330/>

Jak dopadlo divácké hlasování a kdo vyhrál cenu Zlatého Fénixe? Na prvním místě a historicky první cenu Zlatého Fénixe získává seriál „Wednesday“! Patřilo mu 78,8 % ze všech hlasů.

Na druhém místě se umístil seriál „Rod draka“ s celkovým počtem 13,5 %. Poslední místo si vybojoval seriál „Pán prstenů: Prsteny moci“, který získal pouhých 7,7 %. Děkujeme všem, kteří hlasovali a těšíme se, co tento rok přinese za další seriály!

POHLED (NEJEN MEDUSY) NA UMĚNÍ 19. STOLETÍ

Pokud se člověk rozhodne nakouknout do velkých prosklených dveří Místodržitelského paláce, uvidí interiér Moravské galerie, která je druhým největším muzeem umění v Česku. Moravská galerie je jedinečná ve svém zcela komplexním pohledu na výtvarnou kulturu: pracuje jak s volným uměním (malbou, kresbou, grafikou a plastikou) tak i s fotografií, současným designem a módou.

Brno předměstí Vídně je jedna ze stálých expozic a vstupné je zde zcela dobrovolné. Expozice popisuje umělecké vazby mezi moravskou a rakouskou metropolí 19. století. Cílem Moravské galerie bylo, dle jejich webových stránek, upravit expozici tak, aby vytvářela ucelenější obraz o fungování umění v jednotlivých epochách. Proto také rovnocenně kombinují volné umění s uměleckým řemeslem – vedle obrazů, soch a prací na papíře se zde prezentují i ukázky dobového nábytku, porcelánu, keramiky, skla nebo módy. Výstavu otevírá zrcadlové bludiště, v němž se divákovi naskytne pohled na odrazy různých barokních i gotických sochařských děl. Tímto expozice uvádí umění 19. století do historického kontextu. Expozice je rozdělena do čtyř okruhů, které se stále rozšiřují.

Výstavu je třeba vstřebávat pozvolna. Já sama jsem se na expozici byla podívat již dvakrát a musím říct, že to člověka opravdu neomrzí. Největším lákadlem je obraz Hlava Medusy od Petera Paula Rubense, který je dlouhodobě považován za nejvýznamnější dílo spravované Moravskou galerií. Krásný je také velkoformátový obraz Joži Uprky Jízda králů, zachycující lidový zvyk, který se u nás udržuje už jen na Slovákku a na Hané. Největší dojem ve mně zanechaly obrazy Egona Schieleho a také dílo Aloise Kalvody Zbloudilý, vytvořené velmi originální formou polyptychu. Mým osobním favoritem je obraz Tanec Nymf od Johanna Victora Krämera, který mě uchvátil svou lehkostí a hravostí. Výstavu můžete navštívit každý týden od středy do neděle mezi desátou hodinou ranní a šestou hodinou večerní.

Milí studenti,

uteklo to jako voda a I. pololetí je za námi. Je to příležitost ohlédnout se zpět a zhodnotit, zda jste dosáhli svých vytyčených cílů. Těm, kteří jsou spokojeni se svými výsledky, gratuluji. Pokud to však pro někoho nedopadlo podle očekávání, může brát II. pololetí jako nový začátek.

Únor je měsíc, kdy je potřeba odevzdat přihlášky na některé vysoké školy. Přeji našim maturantům, ať je jejich volba šťastná. Nemyslím si, že by pro ně byl problém dostat se na vysokou školu, spíše je důležité vybrat si tu správnou, která naplní jejich očekávání.

Půjde-li vše podle plánu, budeme tento měsíc moci konečně vrátit výuku do nově zrekonstruované učebny biologie. Posun by měl nastat také v projektové učebně. Mým cílem je poskytnout vám funkční a moderní prostory pro vzdělávání.

Únor bude ale také ve znamení kultury, protože nás v sobotu 25. února čeká tradiční Reprezentační ples.

Velice se těším na představení jednotlivých maturitních tříd a na čas strávený se studenty, maturanty, ale také absolventy.

Mám na srdci ještě jedno velké poděkování, při akci Pomáháme pečením jste byli schopni vybrat 100 000 Kč. Díky vám si Kačka bude moci pořídit svou novou protézu. Nesmírně si vážím, jak se dokážete semknout pro dobrou věc.

MEDINA JAKO ZÁRUKA ÚSPĚCHU

V dalším díle rubriky Kam dál potěšíme tentokrát zájemce o studium medicíny. Podívali jsme se totiž v rámci dne otevřených dveří do brněnských Bohunic na Lékařskou fakultu Masarykovy univerzity. Po areálu provázel nejen nás, ale i spousty dalších zájemců, Mgr. Václav Tesař, manažer pro komunikaci a vnější vztahy LF MUNI. Jedinou možností nahlédnout do života na škole jsme měli díky rozhovorům s ním a několika studenty.

Medicína je právem obecně považována za jednu z nejtěžších fakult. Děsivé mýty o vyhazování každého druhého studenta však spolehlivě vyvrátili všichni naši dotazovaní. “Nestává se moc často, že by někdo přerušil studium kvůli tomu, že by na to neměl,” říkají studentky Klára Fialová, Alžběta Novotná a Amálie Kořistková. “Ano, medina je sice dost těžká a tím víc svou specializací, ale příčinou těchto neúspěchů je spíš nezvládnutí metody učení a systematické přípravy než náročnost látky. Většina studentů nedokončí vzdělání ze svých vlastních důvodů, třeba zjistí, že chtějí jinak, ne proto, že by neprošli u zkoušek, to jsou pouze jednotky lidí. Kromě toho, když se vám nepovede nějaká větší zkouška, můžete setrvat v tzv. meziročníku a prodloužit si studium, to se dělá běžně a není to žádná ostuda.”

Fakulta a přilehlý kampus disponují kromě studoven a knihovny několika cvičnými pracovišti v simulačním centru, na kterých medicíni mohou své znalosti otestovat v praxi a získat další užitečné zkušenosti např. pomocí robotů nahrazujících opravdové pacienty. Laboratoře s nejmodernějším vybavením i pro výzkum jsou taktéž unikátem v celé republice.

Vyšší ročníky LF se pak točí výhradně kolem praxí na nemocnicích spolupracujících s fakultou, kromě blízké Fakultní nemocnice Brno-Bohunice se jedná např. o Fakultní nemocnici u sv. Anny, Nemocnici milosrdných bratří, Úrazovou nemocnici, Vojenskou nemocnici, Dětskou nemocnici atd. Po ukončení studia můžete na některé z nich relativně snadno sehnat i zaměstnání.

Co se týče oborů a studijních programů, je opravdu z čeho vybírat: magisterské obory Všeobecné lékařství (6 let) a Zubní lékařství (5 let) a pak pestrá nabídka bakalářských specializací – od nutriční terapie přes optiku a optometrii k porodní asistenci. Brněnská lékařská fakulta se může pochlubit také další raritou – obory lékařské genetiky a embryologie.

O přijímacím řízení nás blíže informovala proděkanka prof. MUDr. Kateřina Kaňková Ph.D., která má tuto oblast dlouhodobě na starost. Přijímačky zahrnují především přírodovědně zaměřený písemný test v rozsahu středoškolského učiva, ten se nehodnotí tradičně percentily, ale bodovým rozhraním. Data z minulého roku ukazují kolem osmi tisíc podaných přihlášek (z toho cca tři tisíce na obor Všeobecného lékařství), přijato bylo zhruba čtyři sta uchazečů.

Proč tedy zrovna Lékařská fakulta?

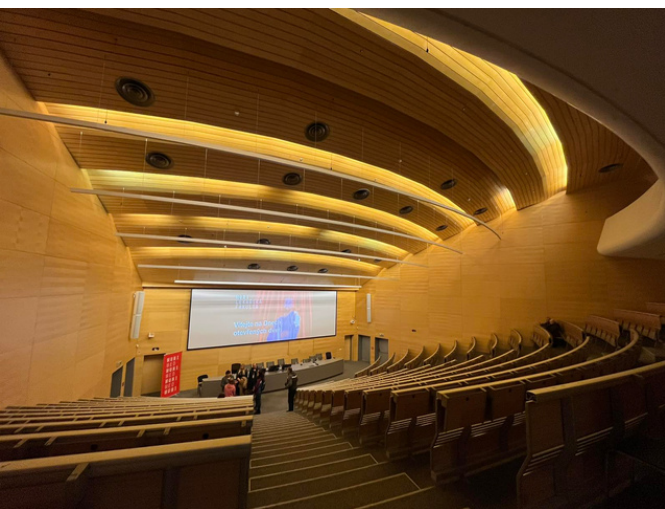
“Myslím si, že Lékařská fakulta není úplně pro každého, vy prostě musíte vědět, že chcete na medicínu, a nemělo by to být rozhodnutí na poslední chvíli. Medina je hodně o přírodních vědách, nicméně to, že jste zaměřeni spíše humanitně, nemusí automaticky znamenat ne. Musíte chtít a pak jde všechno, je to otázka přístupu. Když se k nám dostanete, studiem nabudete obrovský potenciál ve své specializaci, a všechny profese, na které vás fakulta může připravit, jsou tak žádané a dobře oceňované, že určitě dosáhnete svých vysněných úspěchů.”

říká prof. MUDr. Kateřina Kaňková, Ph.D.,
proděkanka pro výuku v preklinických
oborech všeobecného lékařství a přijímací
řízení LF MU

<https://www.med.muni.cz/>

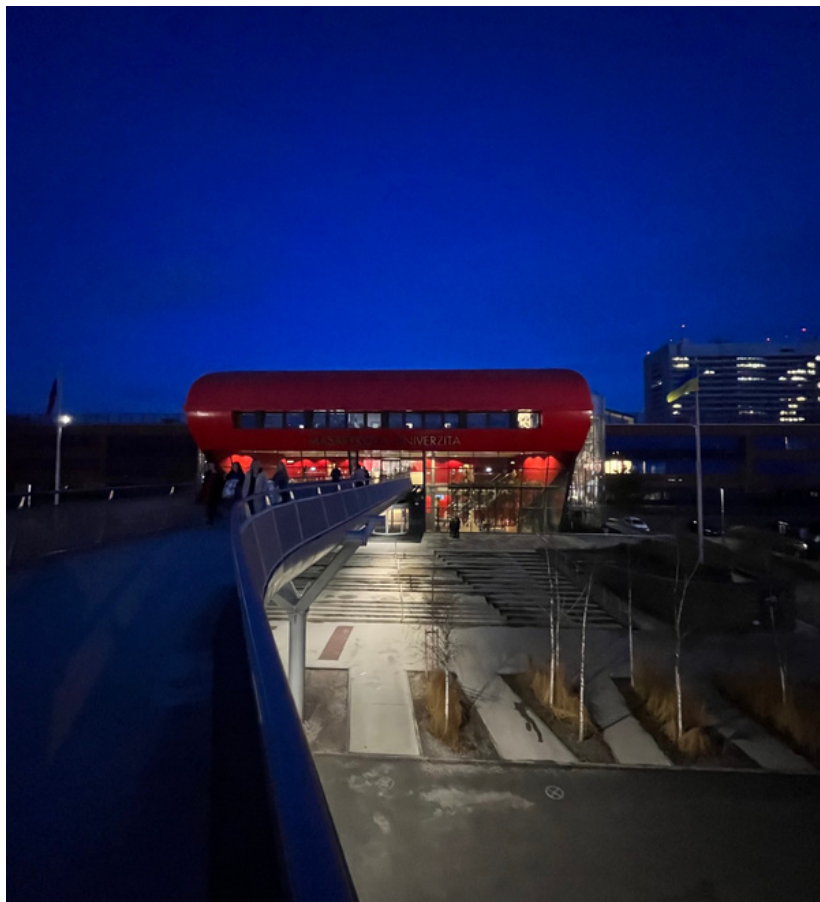
Přípravný kurz pro uchazeče o studium:

<https://www.med.muni.cz/uchazeci/pripravny-kurz-ke-studiu>

odkaz na galerii: shorturl.at/joQ06

“Na přijímačky je dobré se začít připravovat tak rok předem, ale někdo to zvládne i rychleji. Zájemci si mohou sehnat modelové otázky nebo doporučené studijní materiály, lze se také zapsat na přípravné kurzy pořádané fakultou samotnou nebo jejími studenty. Prominutí přijímaček lze dosáhnout pouze u oboru Všeobecné lékařství, kde je počet přihlášek tak obrovský, že si můžeme dovolit upravovat kritéria, a to buďto výborným prospěchem, nebo úspěchy v soutěžích včetně SOČ či získanými mezinárodními jazykovými certifikáty.” Paní proděkanka možná překvapivě nedoporučuje bakalářské obory kombinovat, a to především z důvodu velké časové náročnosti studia každého z nich.

Všem našim průvodcům bychom tímto chtěli velmi poděkovat za poskytnuté rozhovory a příjemnou atmosféru dne otevřených dveří. Doufáme, že vás naše malá reportáž utvrdila ve vaší volbě, celá Lékařská fakulta už se na vás moc těší!

“LIDÉ BY MĚLI POSLOUCHAT TO, CO SE JIM LÍBÍ, NE NUTNĚ TO, CO JE V MÓDĚ.”

Vděčným tématem, které se nikdy neomrzí a prostřednictvím jehož můžete potkat spousty skvělých lidí, je hudba. Snad jsem ještě nikdy nepotkala nikoho, kdo by se nerozzářil při zmínce svého oblíbeného zpěváka či kapely. Seznamování v novém prostředí vám nemálo ulehčí pohled na týž nástroj, na který sami hrajete, v rukou někoho cizího. A když vedle pár lidí strávíte nejednu pernou zkoušku sboru, víte o sobě první poslední.

I já jsem měla možnost přidat se před několika lety do jakéhosi hudebního tělesa, a to do pěveckého sboru a kapely Fusion Brno. A mezi mnoha novými tvářemi mě tady čekalo několik malých překvapení. Dvě z nich za všechny: naše absolventy Dannyho Dorovského a Vojtu Hyánka, tady ve sboru známé pod přezdívkami Dunys a Vojtěš, takříkajíc hudební “nerdy”, si určitě pamatujete nejen z našich chodeb, ale hlavně z koncertů pořádaných naší školou. V následujícím rozhovoru bych vám chtěla tyto mladé hudebníky a jejich vztah k hudbě přiblížit.

Co studujete teď po maturitě a co jste studovali na Vejrostce?

D: Momentálně mám od studia pauzu a pracuji jako učitel hry na hudební nástroje. Na vysokou školu ale jít plánuji.

V: Studuju informatiku na FI MUNI. A na Vejrostce jsme oba byli v jedné třídě na klasické osmileté větvi.

Kdy jste se hudbě začali intenzivněji věnovat?

D: Hudba mě zajímala vždycky a na bicí jsem začal hrát asi ve druhé třídě, ale do toho světa jsem hlouběji pronikl, až když jsem s příchodem na gympl začal hrát na klavír.

V: Já jsem se hudbě začal pořádně věnovat až někdy v sextě. Tehdy jsem začal hrát na baskytaru, která ve mně vzbudila hlubší zájem o tvorbu hudby, začal jsem skládat vlastní písničky a taky jsem začal víc poslouchat Dunyse, když mluvil o hudební teorii, protože byl v tomhle směru mnohem dál než já (a pořád je) a hodně jsem se toho od něj naučil. V oktávě jsem se začal víc zajímat o hudební produkci a nahrávání.

V kapele jste pověstní schopností zahrát téměř na jakoukoliv věc cokoli, na kolik nástrojů tedy opravdu hrajete?

D: Tohle je záladnější otázka, než by se mohlo zdát, proto odpovím tematickou analogií s cizími jazyky: Na klavír a na bicí hrají tak, jako umím anglicky, tedy poměrně dlouho a jsem si v tom poměrně jistý. Na klarinet hrají tak, jako umím španělsky, tedy kratší dobu a s menší jistotou, ale bez nějakých větších potíží.

Potom jsou tu nástroje jako kytara, flétna, baskytara nebo saxofon. Ty ovládám podobně jako třeba italštinu (která je mi srozumitelná díky španělštině). Jejich fungování je mi zřejmé, ale není to vůbec bez obtíží nebo s nějakou jistotou.

V: Nejlepší umím hrát na basu, ta mě taky nejvíc baví, je to pro mě taková angličtina. Saxofon je pro mě jako latina, učím se ji už od sekundy, ale pořád netuším, jak si mám objednat pizzu.

Na jaký nejkurioznější nástroj jste kdy hráli?

D: To bude asi thunder drum, co jsem dostal od Vojty k narozeninám.

V: Jednou jsem zkušel hrát paličkou na pilu a znělo to dost prapodivně.

Kde všude vystupujete a jak často?

D: Spolu hrajeme spíš pro radost. Já teď vystupuji nejčastěji na besídkách, kde doprovázím své žáky.

D+V: Chodíme do pop-rockového sboru Fusion Brno, kde hrajeme v kapele, takže vystupujeme na koncertech se sborem. Dříve jsme chodili i buskovat do brněnských ulic, ale to už jsme nějakou dobu nebyli, i když to byla sranda.

Jak vzpomínáte na Vejrostku? Máte odtamtud nějakou vtipnou historku?

D+V: Po vzájemné poradě jsme se shodli, že kdybychom vynechali všechny opravdu vtipné historky, které jsou tak trochu nepublikovatelné, protože v nich došlo někdy až k ohrožení majetku školy, zbyly by nám samé pro veřejnost nezajímavé.

Nicméně, místo historky máme ságu: dlouhou dobu, co jsme byli na Vejrostce, jsme se snažili přijít na to, kde by se daly najít všechny skladby ze školního zvonění, abychom si je mohli pustit i jen tak pro radost. Nepodařilo se nám to, bohužel. Kdyby to někdo věděl nebo zjistil, ať nás prosím neprodleně kontaktuje.

O hudbu se zajímáte už hodně dlouho a jste podle všech měřítek opravdoví odborníci. Co vás na ní nejvíc fascinuje?

D: Že v ní existuje řád a dá se podle ní řídit při psaní nebo hraní. Pro všemožné emoce, které se hudbou dají vyjádřit, by se dal napsat návod, jak je vyvolat. Zároveň je ale fascinující, když nějaká hudba do takových škatulek nezapadá a není tím pádem jasně, proč zní tak, jak zní.

V: Hudba je krásná v tom, jak intenzivně se dá prožívat s dalšími lidmi, ať už jde o festivaly, koncerty nebo třeba jenom sdílení jednoho páru sluchátek mezi dvěma lidmi. Divadlo je super, muzea a galerie jsou super, ale podle mě se to těžko vyrovná atmosféře na rock/pop/jazz/podobném koncertu.

Co nejčastěji vy sami posloucháte, popř. co byste doporučili?

D: Rád poslouchám klasickou hudbu, ale i hudbu nonartificiální. Z první kategorie mám nejradši Beethovena, Bacha a Dvořáka. Z druhé kategorie jsou moje nej hudební skupiny Vltava (za to vděčím Vojtěšovi, ten mi ji poprvé ukázal) a Electric Light Orchestra nebo zpěvačka Saru Jarosz. Rád o hudbě přemýšlím, takže bych to celé shrnul jako hudbu, o které se dá přemýšlet.

V: Mám rád hudbu, co mě dokáže rozpohybovat, překvapit nebo inspirovat. Mezi interprety, kteří to umí, patří třeba Vulfpeck, Vypsaná Fixa nebo Foster The People. Jsem schopný poslouchat hodně žánrů, ale nejradši mám rock, funk, jazz a jejich různé kombinace a odnože.

Co by měli podle Vás poslouchat lidé, aby našli svůj vkus a zároveň měli tak nějak přehled?

D: Všichni by měli poslouchat především tu hudbu, která se jim líbí. Sice si myslím, že některé její druhy jsou hodnotnější než jiné, ale zase samozřejmě nechci, aby všichni poslouchali to, co já považuji za hodnotné. Myslím tím ale, že by lidé měli poslouchat hudbu, protože se jim líbí, a ne proto, že je ten či onen interpret zrovna v módě, že to zrovna hraje v rádiu, že to poslouchají všichni ostatní, že poslouchat to či ono je znakem intelektu nebo "hustosti", že to či ono je zrovna v playlistu letních hitů a podobně.

Já třeba moc nemusím rapovou muziku, nicméně nechci odsuzovat její fanoušky. A přijde mi mnohem lepší, když někdo poslouchá rap kvůli tomu, že se mu líbí, jak to zní, nebo protože s tím má spojené příjemné vzpomínky, než když někdo poslouchá klasickou hudbu, jenom aby vypadal vzdělaně. Podobně se mi třeba nelíbí, když někdo „poslouchá“ moje moc oblíbené Pink Floyd jenom proto, že si myslí, že to znamená dobrý vkus.

V: V zásadě souhlasím s Dunysem. Ještě bych dodal, že stojí za to nebát se objevovat nové věci. Takové, které třeba můžou být žánrově vzdálené tomu, co obvykle poslouchám. Taky se hrozně rád seznamuju s tím, co poslouchají lidé v mém okolí. Je to pěkný způsob, jak je poznat z trochu jiného úhlu, a snad každému udělá radost, když se o jeho hudební vkus zajímáte.

Jak daleko nazpět sahá vaše vlastní tvorba? Jak se jmenovala vaše úplně první skladba?

D: Jéje, tak tu jsem napsal v primě pro spolužačku, která se mi líbila. Ještě bych asi z paměti vylovil, jak se to hraje. S psaním mi trochu pomáhal můj tehdejší učitel klavíru.

Sice ta skladba za moc nestála a spolužačka se mi líbit přestala, ale myslím, že mimo jiné i tímto ve mně pan učitel zažehl nadšení pro hudbu, které přetrvává dodnes.

V: První věci, co jsem sám složil, nestojí moc za řeč, ale moje první publikovaná skladba se jmenuje The Knew a dá se najít na mém Soundcloudu (interpret Cyantech). Napsal jsem ji asi před dvěma lety, když jsem při hraní na basu omylem drknul na špatnou strunu, ale ten zvuk se mi líbil, tak jsem na něm založil skladbu. Je to poměrně jednoduchá instrumentální věc, ale pořád se mi líbí.

D+V: První dvě publikované věci od nás obou jsou swingová skladba Jekyll a Hyde a Teams, které jsme napsali a nahráli jako úkol do IČJ k paní profesorce Hanáčkové. Jsou to takové super-satirické punkové impromptu. Obě skladby jsou k poslechu na YouTube kanále Džin.

Jednou z povinností přípravy na zkoušky sboru a kapely je psaní aranží. Jak dlouho vám to asi zabere (pro jednu skladbu) a z čeho při tom vycházíte?

D+V: Aranže pro nástroje v kapele se často dají i zaimprovizovat, nicméně je to jiné, než když se to vypíše předem.

D: Kdybych si chtěl dát záležet, může to trvat i několik hodin. Tak je to třeba u aranží pro sbor. Tam si hodně zakládám, aby se jednotlivé party dobře zpívaly (aby kluci neměli zbytečně kus své linky v rozsahu sopránů atd.), aby nedocházelo k nepěkným souzvukům a aby se třeba hlasy mezi sebou zbytečně nezdvojovaly. Vycházím tedy částečně z muzikantské praxe a částečně z pravidel klasické harmonie.

Co doporučili začátečníkům, kteří by se chtěli hudbě věnovat opravdu intenzivně a třeba ještě nemají moc zkušeností?

D: Každý doporučuje různé věci – já bych poradil naučit se ovládat alespoň základy hry na nějaký laděný hudební nástroj (takže ne třeba jenom bicí). Dále se hodí naučit se noty a teorii intervalů a akordů. Sice to dá nějakou práci, ale vymyslet potom např. hlasy pro sbor je s těmito znalostmi hračka. Na YouTube je o hudební teorii spousta videí, ze kterých se to dá naučit. Dobře můžou posloužit i různé učebnice jako třeba Učebnice harmonie od Jaroslava Kofroně.

V: Mně ještě pomáhá vnímat jednotlivé nástroje v písničkách, co poslouchám. Někdy si všimnu třeba pěkné kytarové linky, akordů nebo bicích, tak si je půjčím a použiju v něčem vlastním.

Jaké je to učit hudební teorii a praxi? Jaké rozdíly mezi generacemi v tomto vnímáte, když učíte děti i dospělé?

D: Učit je velká radost, zvláště když žáci mají o hudbu zájem. Z toho pak vyplývá odpověď i na tu druhou otázku: každá věková skupina má svoje specifika, disciplíny, které jí dělají menší potíže a baví ji, a pak disciplíny působící větší trable. Dětem déle trvá si zapamatovat názvy not nebo jejich délky. Naproti tomu dospělí mívají větší problémy s poslechovým citem. Ani jedno mi nevadí – s tím se prostě nedá nic dělat. Hlavní je, když chce žák v hraní postupovat dále a třeba klade otázky. To mi dělá největší radost.

Chystáte se teď publikovat něco nového?

D+V: Sesbírali jsme nějaké písničky, co jsme napsali, a za účasti ještě dalších lidí je nahráváme a plánujeme vydat. Jsou to krátké písničky v organizovaném jazzovém stylu, což je strašně obecné, ale asi to blíže neurčíme. Album se bude jmenovat Mood Swings a měla by to být taková kolekce všech možných emocí, které člověku můžou běžat hlavou – každá píseň zkoumá jinou emoci – ať už se jedná o něco obecnějšího jako láska, anebo něco více specifikovaného a neobvyklého pro hudební zpracování jako pocity při ranním vstávání. Když všechno půjde hladce, mohli bychom album vydat už tento rok.

Tak to se moc těším! Ať už hrajete na cokoliv, zpíváte ve sboru či ve sprše anebo posloucháte písničky čistě pro radost, věřím, že díky krásnému daru hudby se snadno naladíte na stejnou notu se všemi.

TEN, KDO STOJÍ V KOUTĚ – STEPHEN CHBOSKY

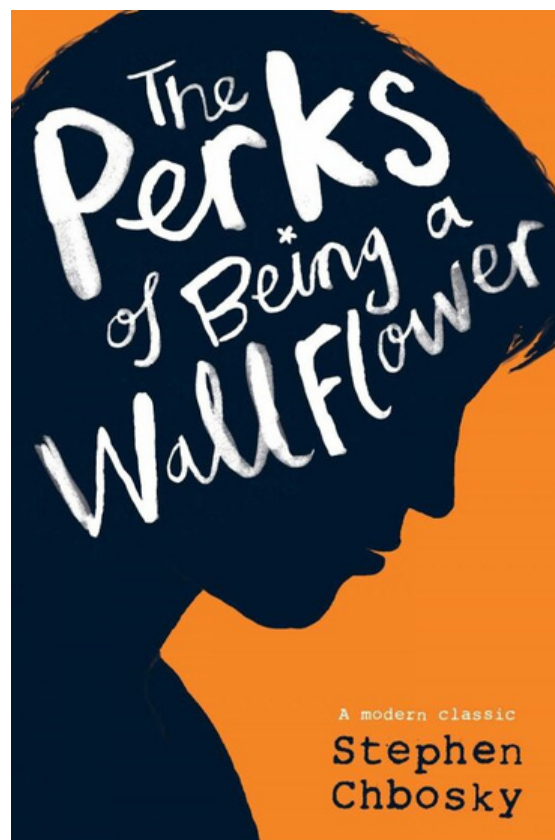
Ten, kdo stojí v koutě je velmi působivý a dojemný příběh Charlieho, který píše dopisy svému bezejmennému příteli, jež zahrnují detailně popsané scény a myšlenky z jeho života. Spisovatel Stephen Chbosky napsal tuhle knihu na základě svých vlastních zážitků, což z ní dělá semi-biografický román. Chbosky si často pokládal otázku, proč se sebou dobří lidé nechávají zacházet tak špatně. Tento román je založen na myšlence, že lidé přijímají lásku, kterou si podle sebe samých zaslouží. Autor se pomocí téhle myšlenky snaží popsat boj o nalezení sebelásky a vlastní hodnoty. Kniha byla dokonce zfilmována, avšak podle mě zdaleka nedosahuje kvality předlohy.

Na prvních stranách knihy Charlie spíše pozoruje lidi kolem sebe, než aby se s nimi bavil. Poté, co se chlapec sblíží se dvěma čtvrtáky, začne dospívat a jeho život se drasticky mění. Román ukazuje všechny stránky tohoto procesu, ty dobré i špatné. Popis a vykreslení života dospívajících lidí je více než přesný, realistický a autentický.

Jelikož se jedná o moji novou oblíbenou knihu, hodnotím toto dílo velmi kladně. Dodnes jsem nenašel jiné, které by tak perfektně a výstižně dokázalo popsat problémy, jež prožívají dospívající lidé. Využití dopisů mi velmi pomohlo sžít se s hlavní postavou. Psychologická propracovanost a jakási nejednoznačnost postav dělají příběh uvěřitelnější. Knihu bych doporučil všem dospívajícím lidem, kteří chtějí porozumět svému tělu a nahlédnout do reality ostatních teenagerů, kteří i přesto, že se nevyjadřují, dokážou vnímat a myslet po svém.

<https://www.alza.cz/media/ten-kdo-stoji-v-koute-d7177598.htm>

<https://www.knihydobrovsky.cz/kniha/perks-of-being-a-wallflower-610956>

BAKED OATMEAL

Z ovesných vloček se dá udělat hodně věcí. Můžeme si z nich ukuchtit kaši, granolu, müsli a mnoho víc. Před nějakou dobou sociální sítě ovládl virální recept na baked oatmeal, známé také jako baked oats a v doslovném překladu pečené ovesné vločky. Nemůžeme se ničemu divit, jelikož je recept velmi zdravý a poměrně lehký.

Na sítích bychom našli několik jeho variací. Já se řídila podle té od @fitfoodieselma na TikToku.

Budeme na ně potřebovat:

- 2 hrnečky ovesných vloček (480 ml)
- ¼ hrnečku arašídového másla (60 ml)
- 1 ½ hrnečku řeckého jogurtu, jde ale použít i normální (360 ml)
- ½ hrnečku jakéhokoli mléka (120 ml)
- 2 banány
- 3 vejčička
- 3 lžice medu nebo javorového sirupu
- 1 lžice kypřicího prášku
- 1 lžice skořice
- něco na ozdobu

Postup je už velmi jednoduchý: vše smíchejte dohromady. Jen si prvně vidličkou rozmačkáme banány. Také si nezapomeňte předehřát troubu na 180 °C. Naše vločkové těsto nalijeme do předmazané formy a dozdobíme tím, na co máme chuť. Já jsem na těsto naskládala mražené maliny a kousky hořké čokolády. Poté už dejte plech do vyhřáté trouby na přibližně 40 minut.

Baked oatmeal po zmíněných 40 minutách z trouby vytáhněte, i když se možná zdá být trochu nedopečená. Jakmile ale vychladne, střed se zpevní a bude to fajn. Poté už si můžete vychutnávat lahodnou buchtu. Já za sebe musím říct, že se povedla! Možná nevypadá jako nějak extra lákavě, ale je fakt dobrá. Co mě ale trochu mrzí je, že chuť skořice nebo arašídového másla v ní moc nevynikla.

Dobrou chuť!

<https://vm.tiktok.com/ZMYLmbbjk/>

DŮKAZ VELKÉ LÁSKY

Vážení čtenáři, vítíte zpět u rubriky „Je to pravda? Hádejte.“ našeho časopisu.

Každý měsíc zde najdete příběh a bude jen na vás uhodnout, jestli je pravdivý, inspirovaný skutečnou událostí, nebo jsem si jej celý vymyslela. V dalším čísle se vždy dozvíte, jak to doopravdy bylo.

Jak jste tipovali? V minulém vydání jsem psala o příběhu, který se stal. Carlina se opravdu po 23 letech setkala se svojí biologickou rodinou.

Zdroje: <https://ct24.ceskatelevize.cz/svet/1290400-unesli-ji-jako-dite-po-23-letech-se-vratila-k-matce>

<https://cs.millennivm.org/carlina-white-bio-age>

Představte si, že se každé ráno už skoro třicet let probouzíte a nic si nepamatujete. Nevíte, co jste předchozí den dělali, co jste jedli, s kým jste mluvili, nebo že jste měli svatbu. Toto je ale život Michelle. Prožila dvě nehody, na motorce a následně v autě. Měla takové štěstí, že obě přežila, bohužel to ale mělo své následky. Během těchto incidentů utrpěla poranění hlavy a musela si vyslechnout krutou diagnózu, a sice, že má epilepsii. Od této chvíle se její zdravotní stav stále zhoršoval, měla pravidelné záchvaty a začala ztrácet paměť. Došlo to až do bodu, kdy každý večer usínala s tím, že si ráno nebude nic pamatovat. Po celém domě má vylepené papírky s poznámkami a vede si kalendář v mobilu, který se ale musí každý den naučit používat. Pokud je někdy tak odvážná a vyrazí sama ven, musí být vybavena navigací s naprogramovanou adresou domova. To kdyby náhodou zapomněla.

Tři roky po poslední nehodě se vdala za Iana, se kterým se znala ještě před nehodami. Svatbu si ale nepamatuje a Ian musí často vytahovat svatební fotky a přesvědčovat ji, že jsou opravdu manželé, a to už několik let. Moc ji ale miluje, a i přesto, že tento způsob života je velmi frustrující, zůstává trpělivý.

Myslíte, že takový osud mohl někoho potkat? Hádejte.

FÉNIXOVA HÁDANKA

Jak dobře znáte své učitele? Fénix vám i do tohoto čísla přichystal krátký rozhovor s profesorem či profesorkou, v tom následujícím prozradí správné řešení. Pro všechny, kteří v posledním čísle hádali, je tady odpověď. Rozhovor z minulého čísla nám poskytla paní profesorka Hudcová! Uhodnete, kdo se za hádankou ukrývá dnes? A pozor! Nově najdete pod hádankou odkaz, přes který nám můžete poslat svůj typ.

Jaké bylo Vaše vysněné povolání, když jste byl/a menší?

Vždycky učitel/ka. Nikdy nic jiného. Měl/a jsem vtom jasno.

Jaká je Vaše oblíbená volnočasová aktivita?

Tak v zimě určitě všechno, co se týká sněhu. Takže lyže, běžky. V létě kola, voda a všechno, co se týká zahrady – kytičky, bylinky a podobné věci.

Jaké jsou Vaše tři typické vlastnosti?

Myslím, že jsem trpělivý/á, mám rád/a férovost zobou stran a vadí mi, když se dostanu do časového stresu.

Jaké je Vaše učitelské motto?

Učitel by neměl dokazovat žákům to, co neumí, ale naopak vyzdvihnout to, co umí.

Jaké předměty jste ve škole neměl/a rád/a?

Myslím, že jsem neměl/a problém s žádným předmětem, ale vždy to záviselo na vyučujícím. Jeden rok jsem mohl/a předmět milovat, ale v okamžiku, kdy nám změnili vyučujícího, tak to mohlo být úplně naopak.

Jakou nejhorší chybu podle Vás může student udělat?

Když utíká před nějakým úkolem nebo problémem. Když si myslí, že když to odsune za den, za dva, za týden, že se to vyřeší, ale ono se to nakupí. Takže určitě neutíkat.

Jakému zvířeti se podle Vás nejvíce podobáte a proč?

Tak nevím, jestli vypadám jako nějaké zvíře nebo jestli se chovám jako nějaké zvíře (smích). Ale zvíře, které asi nejvíce obdivuji a které je mým vzorem, je včelka, protože je pilná, raduje se když něco rozkvetne a je neskutečně užitečná. V okamžiku, kdy by včelky nebyly, tak padá všechno, co je kolem nás.

Jakou studijní metodu byste doporučil/a svým studentům?

To je docela těžká otázka, protože každý má úplně jiný. Někdo se učí vizuálně, někdo sluchově. Za mě se to asi kryje stím, co už jsem říkal/a – neutíkat před něčím. Lepší je se tomu hned postavit, hned to udělat, i když třeba špatně.

HÁDEJTE!

<https://forms.office.com/e/mp6n2e9Xzp>

Téma

Kristýna Nečková

Kukátko

Kristýna Hošková

Kam dál

Eliška Pokojová

Ema Vránová

InspireView

Ema Vránová

Tipy na čtení

Daniel Michlíček

Jak jsme v redakci zkoušeli...

Eliška Pokojová

Je to pravda?

Hádejte...

Kristýna Daňková

Fénixova hádanka

Eliška Pokojová

Grafika

Dorian J.

Běla Zemanová

Děkujeme za přečtení

- Redakce školního časopisu